

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku G.G., M.G. i B.K.
przy uczestnictwie K.C. i A.S.C.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestników na rzecz wnioskodawców kwotę 900 zł (dziewięćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestników od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 maja 2016 r., którym zostało stwierdzone, że wnioskodawcy nabyli w drodze zasiedzenia udziały w prawie własności opisanej nieruchomości po ½ części, przy czym G.G. i M.G. nabyli ten udział we wspólności majątkowej małżeńskiej.

Uczestnicy w skardze kasacyjnej powołali obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyli z potrzebą określenia relacji dobrej wiary w odniesieniu do domniemań prawnych wynikających z ustawy o księgach wieczystych i hipotece o charakterze iuris tantum i domniemań związanych z posiadaniem prowadzącym do zasiedzenia. Za konieczne uznali udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy należy wykluczyć przyjęcie dobrej wiary w sytuacji, gdy prawo własności uczestników i ich poprzedników prawnych do spornej nieruchomości było wpisane w księdze wieczystej, skoro nie można zasłaniać się jej nieznaną jakością.

Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje, w ocenie skarżących, sporządzenie przez Sąd Okręgowy uzasadnienia w sposób uniemożliwiający przeprowadzenie kontroli kasacyjnej zaskarżonego postanowienia. Z ustnych motywów Sądu Rejonowego wynikało, że przyjął on działanie wnioskodawców w złej wierze, a jednocześnie określił czas konieczny do nabycia własności na 20 lat, co następnie sprostował w pisemnym uzasadnieniu, po wcześniejszym sprostowaniu protokołu rozprawy. Ponadto nie odniósł się do zarzutu zmierzającego do podważenia działania wnioskodawców w dobrej wierze. Bezzasadnie zaaprobował Sąd drugiej instancji oddalenie wniosków dowodowych uczestników.

Przyczyna objęta art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została przedstawiona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymagania określa art. 398⁴ k.p.c., wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być

osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Przedstawienie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. obliuguje skarżącego do sformułowania zagadnienia prawnego oraz przedstawienia odrębnej, pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Wymaga to przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Nie zostało wykazane, że podniesiona kwestia budzi poważne wątpliwości i decyduje o istotności - w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. - przedstawionego zagadnienia prawnego. Wbrew stanowisku skarżących w orzecznictwie Sądu Najwyższego relacja domniemania przewidzianego w art. 3 i 4 u.k.w.h. do domniemań wynikających z posiadania (art. 339 do 341 k.c.) została określona (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2011 r., I CSK 555/10; z dnia 27 listopada 2014 r., IV CSK 135/14). Określenie dobrej wiary dokonane zostało w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 108/91 (OSNC 1992, 4, poz. 48). Ustalenie posiadania w dobrej lub złej wierze może nastąpić w oparciu o okoliczności konkretnej sprawy. Nie ma zatem podstaw do uznania, że możliwe jest udzielenie odpowiedzi o charakterze abstrakcyjnym na podstawie faktycznej kwestionowanego postanowienia, którą Sąd Najwyższy jest związany.

Powołanie się na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga wykazania, że zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym *prima*

facie, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji. Przedstawione w celu uzasadnienia tej przesłanki wywody nie zawierają - w konfrontacji z motywami rozstrzygnięcia - przekonujących argumentów, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem przepisów prawa (art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c.) lub podstawowych zasad prawa, uzasadniającym oczywistą zasadność skargi w wyżej przedstawionym rozumieniu.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.